

**Raftul
Denisei**

Colecție coordonată de
DENISA COMĂNESCU

Această carte a apărut cu sprijinul
LITERATURE IRELAND.

PAUL LYNCH
CÂNTECUL
PROFETULUI

Traducere din engleză de
IULIA GORZO

HUMANITAS
fiction

Redactor: Mihaela Pascu-Oglindă
Coperta: Angela Rotaru
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
Corector: Marilena Brînzan
DTP: Dragoș Dumitrescu, Veronica Dinu

Tipărit la Artprint

PAUL LYNCH
PROPHET SONG
Copyright © Paul Lynch, 2023
All rights reserved.

© HUMANITAS FICTION, 2025,
pentru prezenta versiune în limba română

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LYNCH, PAUL
Cântecul profetului / Paul Lynch; trad. din engleză
de Iulia Gorzo. – București: Humanitas Fiction, 2025
ISBN 978-606-097-546-5
I. Gorzo, Iulia (trad.)
821.111

EDITURA HUMANITAS FICTION
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021.408.83.50, fax 021.408.83.51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 0723.684.194

Pentru Anna, Amelie și Elliot

Ceea ce a mai fost, aceea va mai fi, și ceea ce s-a
întâmplat se va mai petrece, căci nu este nimic
nou sub soare.

— Ecclesiastul 1:9¹

În vremurile întunecate
vor fi și cântece?
Da, vor fi și cântece.
Despre vremurile întunecate.

— Bertolt Brecht

---

1. Din Biblia sau Sfânta Scriptură, Editura Institutului
Biblic și de Misiune Ortodoxă, București, 2008, p. 664. (N. tr.)

S-a înnoptat și ea nu aude bătăile în ușă, cum stă la fereastră și privește în grădină. La întunericul care cuprinde fără zgomot cireșii. Cuprinde ultimele frunze și frunzele nu se opun întunericului, ci îl primesc în șoaptă. Obosită, aproape de finalul zilei, cu toate câte mai sunt de făcut înainte de culcare și copiii instalați în living, această clipă de răgaz la geam. Privind grădina care se întunecă, dorindu-și să fie una cu întunericul, să iasă și să se culce în el, să se culce pe frunzele căzute și să aștepte să treacă noaptea, să se trezească apoi în zori și să renască odată cu dimineața. Numai că se aud bătăi în ușă. Le aude pătrunzându-i în gânduri, ciocănitul scurt, insistent, fiecare ciocănit atât de încărcat de intenție, că începe să se încrunte. Apoi începe și Bailey să ciocănească în ușa de sticlă a bucătăriei, o strigă mami, arătând spre hol fără să-și ridice ochii din ecran. Eilish își simte corpul luând-o spre hol cu bebelușul în brațe, deschide ușa de la intrare și în fața geamului verandei stau doi bărbați care par aproape lipsiți de trăsături în întuneric. Aprinde lumina pe verandă, și postura bărbaților îi dă imediat de gol, aerul

rece al nopții pare să suspine când deschide ușa dinspre patio, liniștea de suburbie, ploaia căzând aproape neștiută pe St Laurence Street, pe mașina neagră parcată în fața casei. Bărbații care par să poarte noaptea cu ei. Îi privește dinăuntru propriului instinct de apărare, tânărul din stânga o întreabă dacă soțul ei e acasă și e ceva în felul cum o privește, ochii reci, și totuși scrutaători, care-i dau senzația că încearcă să surprindă ceva dinăuntru ei. Într-o clipă a cuprins din ochi strada, văzând un trecător singuratic plimbând un câine sub o umbrelă, sălcile plecându-se în fața ploii, pâlpăirile unui televizor mare peste drum, în casa Zajacilor. Apoi își verifică ținuta, aproape râzând, acest reflex universal de vinovăție atunci când îți bate poliția la ușă. Ben începe să i se zvârcolească în brațe și tipul mai bătrân din dreapta ei, îmbrăcat în civil, se uită la copil, iar fața pare să i se înmoaie, așa că lui i se adresează. Știe că și el e tată, lucrurile astea se cunosc întotdeauna, celălalt tip e mult prea tânăr, prea frumuseț, cu un chip prea dăltuit, iar când începe să vorbească e conștientă de șovăiala bruscă din glasul ei. O să vină curând acasă, peste vreo oră, vreți să-i dau un telefon? Nu, doamnă Stack, nu e nevoie, dar când vine acasă, dacă puteți să-i spuneți să ne dea un telefon cât mai urgent, vă las cartea mea de vizită. Spuneți-mi Eilish, vă rog, vă pot ajuta cu ceva? Nu, mă tem că nu, doamnă Stack, e o chestiune care-l privește pe soțul dumneavoastră. Tipul mai în vârstă, în civil, îi zâmbește copilului cu toată gura și ea se uită o clipă la ridurile din jurul gurii lui, e o față căreia solemnitatea nu-i vine bine, o față nepotrivită

pentru meserie. N-aveți motive de îngrijorare, doamnă Stack. De ce m-aș îngrijora, domnule polițist? Da, așa e, doamnă Stack, nu vrem să vă mai reținem, și așa ne-am făcut learcă în seara asta la cât am umblat, abia o să ne uscăm în mașină, la căldură. Închide ușa din-spre patio cu cartea de vizită în mână, privindu-i pe cei doi bărbați care se întorc la mașină, privind mașina care se îndepărtează pe stradă, frânează în intersecție, iar farurile luminează mai intens, ca doi ochi licăritori. Mai aruncă o privire străzii care s-a cufundat din nou în liniștea serii, simte căldura din hol când pășește în casă și închide ușa, apoi se oprește pentru câteva clipe, cercetând cartea de vizită, și-și dă seama că-și ținuse respirația. Are senzația că ceva a intrat în casă, ar vrea să lase jos bebelușul, ar vrea să stea acolo și să se gândească, știind că acel ceva fusese acolo, cu cei doi bărbați, și intrase în hol cu de la sine putere, ceva fără formă, dar perceptibil. Simte cum se furișează pe lângă ea când trece prin living, unde sunt copiii, Molly cu telecomanda deasupra capului lui Bailey, brațele lui bătând aerul, ochii lui rugători îndreptându-se spre ea. Mami, spune-i să dea înapoi la serialul meu. Eilish închide ușa bucătăriei și pune bebelușul în balansoar, apoi vrea să ia de pe masă laptopul și agenda, dar se oprește și închide ochii. Senzația care intrase în casă venise după ea. Se uită la telefon, îl ia cu o mână nesigură, îi trimite un mesaj lui Larry, apoi se pomenește iar la fereastră, privind afară. Grădina cufundată în întuneric nu mai inspiră la visare, căci ceva din acel întuneric a intrat în casă.

Larry Stack se plimbă prin living cu cartea de vizită în mână. O privește îndelung, încruntat, apoi o pune pe măsuta de cafea și clatină din cap, se trănțește iar în fotoliu, apucându-și barba cu o mână în timp ce ea îl privește în tăcere, cântărindu-l în modul acela familiar – după o anumită vârstă, bărbații își lasă barbă nu ca să treacă pragul spre maturitate, ci ca să ridice o barieră față de tinerețe, aproape că nici nu mai știe cum arată bărbierit. Se uită la picioarele lui care caută papucii, la fața care i se relaxează când se odihnește în fotoliu, pare să se gândească la altceva până când fruntea i se crispează și chipul i se umbrește de încruntare. Se întinde și ia din nou cartea de vizită. Probabil nu e mare scofală, spune el. Ea leagănă copilul în poală, privindu-l cu atenție. Spune-mi tu mie, Larry, cum să nu fie mare scofală? El oftează și se șterge la gură cu dosul mâinii, se ridică din scaun și începe să caute pe masă. Unde-ai pus ziarul? Se plimbă prin cameră, privind fără să vadă, probabil că a uitat deja de ziar, caută ceva în umbra propriilor gânduri, dar îi scapă. Apoi se întoarce și-și măsoară din ochi soția care-și alăptează copilul la sân și imaginea asta îl alină, sentimentul de viață condensată într-o imagine atât de opusă răutății, încât mintea începe să i se liniștească. Se apropie de ea și întinde mână, dar și-o retrace când ea îl țintuiește cu privirea. Garda National Services Bureau, GNSB, spune ea, cu ăștia nu te întâlnești toată ziua, bună ziua, un inspector de poliție la noi la ușă, ce vor de la tine? El arată spre tavan, vorbește și tu mai încet, bine? Se duce la bucătărie mestecând în gol, ia un pahar din

uscător, îl întoarce și lasă apa de la robinet să curgă, privind întunericul de dincolo de imaginea lui reflectată în geam, cireșii sunt bătrâni și în curând vor putrezi, poate că ar trebui să-i taie la primăvară. Bea cu sete, apoi se duce în living. Ascultă-mă, spune el, aproape văzând cum propria voce i se stinge până la șoaptă. Sunt absolut convins că, până la urmă, o să fie un fleac. În timp ce vorbește, își dă seama că-și pierde convingerea, de parcă și-ar fi turnat paharul cu apă în palme. Ochii ei îl însoțesc când se tolănește iar în fotoliu, trupul lui docil, mâna schimbând automat canalele televizorului. El se răsuște și dă peste privirea care-l ține captiv, apoi se apleacă și oftează, se trage de barbă de parc-ar încerca să o desprindă de față. Ascultă, Eilish, știi cum procedează ei, ce urmăresc, adună informații, lucrează discret și presupun că trebuie să le dai ce vor într-un fel sau altul, mai mult ca sigur adună dovezi împotriva unui profesor, așa că e normal că vor să stea de vorbă cu mine, să ne prevină și pe noi, poate înainte să facă o arestare, uite, o să-i sun mâine sau poimâine, ca să văd ce vor. Îi privește chipul, conștientă de un vid în centrul finței sale, mintea și trupul caută supremația somnului, în curând o să se ducă sus să-și pună pijamaua, numărând orele până când bebelușul se va trezi ca să mănânce. Larry, îi spune, privindu-l cum se ferește ca și cum i-ar fi electrocutat mâna. Au zis să suni cât poți de urgent, sună-i acum, ai numărul pe cartea de vizită, arată-le că n-ai nimic de ascuns. El se încruntă, apoi inspiră încet, ca și cum ar cântări ceva care planează amenințător înaintea lui, se întoarce și o

privește drept în față, cu ochii îngustați de furie. Cum adică să le arăt că n-am nimic de ascuns? Știi ce vreau să spun. Nu, nu știu ce vrei să spui. Ascultă, Larry, e doar un fel de-a spune, te rog să te duci imediat și să-i suni. De ce dracului ești așa dificilă tot timpul, spune el, uite ce e, nu-i sun la ora asta. Larry, te rog să-i suni acum, nu vreau să ne trezim iar cu GNSB la ușă, știi ce se zvonește, genul de chestii care cică se întâmplă de câteva luni. Larry se apleacă în fotoliu, părând incapabil să se ridice, se încruntă, apoi se duce la ea, îi ia bebelușul din brațe. Te rog, Eilish, ascultă-mă puțin, respectul e o chestie reciprocă, știu și ei că-s un om ocupat, sunt secretarul general adjunct al Sindicatului Profesorilor din Irlanda, nu pot să sar și să fac slujă când îmi ordonă ei. Toate bune și frumoase, Larry, dar ia să-mi spui tu mie de ce-au venit acasă la noi la ora asta și nu la tine la birou, în timpul zilei. Uite, iubito, îi sun mâine sau poimâine, putem s-o lăsăm baltă în noaptea asta? Corpul lui rămâne în fața ei, dar ochii i s-au întors spre televizor. E ora nouă, îi spune, vreau s-ascult știrile, Mark de ce n-a venit acasă până la ora asta? Ea privește spre ușă, cu brațul somnului cuprinzându-i mijlocul, se apropie de Larry și-i ia încetișor bebelușul din brațe. Nu știu, îi răspunde, am renunțat să mai alerg după el, în seara asta a avut antrenament la fotbal și probabil o fi mâncat de seară la vreun prieten, sau s-o fi dus la Samantha, în ultimul timp sunt nedespărțiți, chiar nu-mi dau seama ce vede la ea.

Conduce prin oraș, supărat pe el însuși pentru felul cum îi zboară mintea încolo și înapoi, insistând pe

un lucru pe care-l caută, deși simte nevoia să-l evite. La telefon, vocea părea atât de impasibilă, aproape politicoasă, îmi ceru scuze pentru ora târzie, domnule Stack, n-o să vă reținem mult. Parchează pe o străduță la doi pași de secția de poliție de pe Kevin Street, cu gândul la cum era pe vremuri bulevardul principal în mai toate nopțile, era cu siguranță mai aglomerat, de la o vreme e mult prea multă liniște în oraș. Se pomenește scrâșnind din dinți în timp ce se îndreaptă spre recepție și-și relaxează gura într-un zâmbet, cu gândul la copii, Bailey sigur și-a dat seama că ieșise, copilul ăla e numai urechi. Se uită la mâna albă, plină de pistrii a unui ofițer de serviciu care vorbește inaudibil la telefon. E primit de un agent tânăr, ciolănos și energic, cu cămașă și cravată, cu un chip adecvat, ca de ceară și o voce în care-și recunoaște interlocutorul de mai devreme. Mulțumim că ați venit, domnule Stack, haideți cu mine, vă rog, o să ne străduim să nu vă reținem prea mult. Îl urmează pe o scară metalică, apoi pe un coridor cu uși închise, înainte de a fi poftit într-o sală de interogatoriu cu scaune gri și pereți lambrisați gri, unde totul pare nou, ușa se închide și e lăsat singur. Se așază și-și privește fix mâinile. Își verifică telefonul, apoi se ridică și se plimbă prin cameră, gândindu-se că fusese pus în dezavantaj, tratat fără pic de respect, era cu mult trecut de ora 22.00. Când intră polițiștii, își descrușează brațele, apoi trage încet un scaun și se așază, uitându-se la același ofițer subțire, însoțit de unul ceva mai corpulent, de vârsta lui, care ține în mână o cană pătată cu stropi de cafea. Bărbatul îl măsoară pe Larry Stack